

Tohle je můj životní příběh ...

ne manuál jak máte dělat věci ve svém životě, buďto Vás to bude nějakým způsobem inspirovat nebo ne.

To je na Vás.

Možná si prostě jen přečtete příběh života jedné ženy s jejími vzlety a pády na dno a sem tam si na něj v některých situacích vzpomenete a v něčem Vám to pomůže.

Moje slova jsou cílena hlavně dívkám a ženám, které se ocitly ve složitém životním období, hlavně skrze špatnou finanční situaci, samy, často s malým dítětem a často také s nějakou psychiatrickou diagnózou

... kdo by taky zůstal v klidu, když mu doslova teče do bot ...

Ženám, které si myslí, že už nemůžou očekávat v životě nic hezkého, ženám které to chtějí vzdát ... nebo naopak ženám, které se prostě v životě chtějí mít lépe, chtějí žít a ne přežívat.

Píšu sice hlavně ženám a právě proto je mi jasné, že si bude chtít počít i kdejaký muž :) A vlastně by i měl. Třeba to některé muže probere a začnou se k nám chovat lépe ...

Nenechte se odradit či znechutit popisem všeho čím jsem prošla, ale pročtěte se důkladně vším, až na konec. Úmyslně jsem nepsala román :)

Jak Vám zní: "Ze dna na vrchol"?

Některé věci, které se můžou zdát jako nevztahující se k tématu, musí být řečeny (napsány), protože vše souvisí se vším.

Sice jsem se dostala do situace, kdy jsem neměla ani na jídlo, já víceméně jen pila vodu, aby dítě mohlo jíst, dostala jsem se ale i do pozice, kdy si na mě ukazovali pro změnu jako na "Zlatokopku". Moje pády na dno byly morální, psychické, fyzické a finanční.

Kdybych v té době hleděla na to "Co tomu řeknou lidi", tak bych nedobře skončila.

Společnost nikdy nepřestane soudit a odsuzovat. Nemusíte nic křičet do světa, ale jakmile s k někomu donese, že máte několikanásobný příjem než je zvykem (svěřit se jedině "kamarádce" stačí), nebo jakmile zpozorují, že se lépe oblékáte či neběháte do práce na 8. ranní, jste pro ně "jasná" ...

Život

Měla jsem své sny, stále je mám. Čas od času se stále musím prát s těmi černými stíny, které přijdou do mé mysli a často zanechají stopy i na těle (různé druhy bolestí, nevolnost, jiné zažívací potíže, vyrážka, menstruace navazující na sebe téměř bez přestávky apod.), ale jedno vím jistě, chci si znovu užít něco hezkého v životě.

Snažím se mít radost z maličkostí jako je déšť, jindy slunce (záleží na rozpoložení), latté v papírovém kelímku, časopis, film, který jsem viděla 100x, ale co, když se mi líbí :)

Nevíme kolik času nám zbývá, tak musíme zkusit žít každý den, jakoby byl náš poslední.

To jsem si znovu uvědomila, když jsem se nedávno zúčastila pohřbu známého, jehož věk nebyl určitě dědečkovský.

Prý náhlé úmrtí ... myslím, že nic krom nehody (autonehoda, letecká havárie ...) není náhlé, ve valné většině jde o léty nastřádaný stres a co se může stát, až ten pohár únosnosti našeho těla přeteče ...

Přemýšlely jste někdy o síle myšlenky, síle slova, síle úsměvu ? Za těmito pojmy se skrývá neuvěřitelná moc, cíl a výhra je v tom najít ve Vaší mysli co to je a využít to ve svůj prospěch.

Můj život byl bolest, psychická i fyzická, můj život byl plný slz, otázek, samoty, halucinací, když už mysl pudem sebezáchovy vypínala či přepínala a já viděla a slyšela děsivé podivnosti, za uchem šeptající hlas, ale nikdo tam nebyl, stíny jakoby kolem někdo procházel, ač jsem byla doma sama apod., role mámotáty v jedné osobě, nepopsatelného strachu, neexistující sebedůvěry, antidepressiv apod., ale našla jsem cestu, i když přes ostré kameny a trny, protože bez této cesty bych nebyla schopna ocenit to co jsem zjistila poté, nebyla bych schopna vidět ty dveře za tou trnitou cestou, dveře do mého cíle.

Za jedněmi dveřmi obvykle bývají další, teď je mi 36 let, tak uvidím jaké další dveře mi osud (a moje snaha) dovolí otevřít.

V základu jsem velmi romantická a empatická, což je dar i prokletí, ale moje cesta byla vše, jen ne romantická.

Dobrá zpráva je, že zvládnout projít krušnými začátky nemusí trvat roky, ale pár týdnů až měsíců.

U všeho je třeba vytrvat a neutíkat na rovnou a hladkou dálnici při šlápnutí na první ostrý kamínek ležící na té cestě.

Vzpomeňme si na pohádky, ani tam to princové neměli snadné, museli leccos zdolat, aby si princeznu zasloužili :)

Do jisté míry záleží i na zemi ve které kdo žije i na stávajících schopnostech dotyčné osoby, která se rozhodla, že něco musí ve svém životě změnit.

Pokud komukoli můj příběh něco dá, budu ráda, ale téměř vždy je nutné se něčemu přiučit, nic se neděje jen tak, bez jistého úsilí. Zvláště ne změny k lepšímu. Někdo to má v sobě od přírody a ani o tom neví, pak má leccos logicky snazší ...

